

Marita G. Schmitz

"Tumšā" dvīņa pievilcība

Mana dvīņu dvēseles pasaka
- patiess stāsts -

"Tumšā" dvīņa pievilcība

Tas bija... neilgi pēc manas 19. dzimšanas dienas — pēc šķiršanās no sava pirmā drauga, ar kuru patiesībā biju plānojusi pārcelties —, kad es pārcēlos no vecāku mājas uz savu pirmo dzīvokli. Es gribēju būt neatkarīga un dzīvot netālu no savas darbavietas. Galvenais, es kategoriski atteicos dot vecākiem naudu par savu izmitināšanu un ēdināšanu. Turpmāk man tas bija jādara.

Dažas nedēļas pirms pārcelšanās kāds draugs man pastāstīja par sava veida telefona konferenci mūsu pilsētā, kur daudzi cilvēki varēja sarunāties vienlaikus. Man tas bija jāizmēģina.

Tas bija ļautri — visi runāja viens ar otru. Tad man bija jāizdomā iesauka, jo neviens negribēja izmantot savu īsto vārdu. Lielākajai daļai cilvēku bija dzīvnieku vārdi vai filmu varoņu vārdi.

Tas bija ļoti ļautri, un mēs sarunājām kādreiz satikties grupā.

Bija vairāki tālruņa numuri, uz kuriem varēja zvanīt — un jā, sāka veidoties īstas kliķes un satikties. Mēs sarunājām tikšanās vietu, par kuru lielākā daļa no mums vienojās, un tad mēs satikāmies. Pirmā tikšanās bija diezgan neliela – varbūt 10–15 dažādu vecumu cilvēki.

Pirms devos uz pirmo tikšanos, pamanīju ļoti draudzīgu balsi saucam manu vārdu. Tikšanās laikā uzreiz izveidojās saikne – mēs visi ļoti labi sapratāmies. Tā bija jautra kopā sanākšana. Tagad, papildus vārdiem un daudzajām balsīm, mēs beidzot varējām redzēt cilvēkus. Protams, dažus no viņiem bijām iztēlojušies pavisam citādi. Tas bija ļoti jautri, un mēs visi labi pavadījām laiku.

Pēc tam mēs tikāmies biežāk; dažreiz, lai dotos slidot, dažreiz vienkārši, lai iedzertu un aprunātos – parasti regulārā tikšanās vietā (bistro/kafejnīcā).

Tur bija – atkal un atkal – tā viena balss, kas sauca manu vārdu – bet tagad es zināju, kam tā pieder. Un es pievienojos un nosaucu arī viņa vārdu.

Mēs viens otram ļoti patikām. Kā jau teicu, man bija tikai 19, bet viņam jau 25. Es īsti nezināju, ko par viņu domāt. Mēs bijām kā draugi; un es tikko biju izšķīrusies no sava pirmā drauga, ar kuru biju kopā gandrīz divus gadus. Kā jau iepriekš aprakstīju, es tikko biju pārcēlusies un gribēju baudīt dzīvi – iet dejot un satikt cilvēkus. Es domāju par visu, izņemot to, ka uzreiz sāku nopietnas attiecības. Mēs bijām ļoti piesardzīgas viena pret otru.

Tomēr es pamanīju, ka viņu patiešām aizrāva mans temperaments un dzīvesprieks. Un mani vilka piedzīvojums.

Tā nu mēs laiku pa laikam viens otru paķērām mājās, lai kopā dotos uz kādu tikšanās vietu, vai arī vedam viens otru mājās.

Nez kāpēc viņš nekad neizdarīja nekādu pavērsienu.

Ar viņu bija diezgan dīvaini. Reiz, vienas tikšanās laikā, es apliku roku viņam ap plecu... Bet viņš neatbildēja.

Nu, es sev teicu: "Jā, mēs esam tikai draugi, un viss ir kārtībā."

Bet tad manī uzvirvoja sajūtas – piemēram, varbūt es nebiju pietiekami laba, man nebija tik labs darbs kā viņam. Es jutos ļoti puīša un draudzīga. Varbūt ne viņa tipa sieviete – vai nepietiekami dāmīga.

Toreiz es daudz nedomāju par to, kāpēc mēs bijām tik tuvi. Bet dzirdēt viņa balsi telefonā vienmēr bija ļoti maģiski – patiesībā, diezgan vilinoši.

Es gāju uz tikšanās vietām te un tur, kur vien gribēju doties, vai uz aktivitātēm, kas man patika.

Līdz tam laikam es tur biju ieguvusi arī draugu. Bieži devos ar viņu dejojot nedēļas nogalēs – dažreiz uz deju klubu, dažreiz uz diskotēku. Arī viņš dažreiz nāca līdzi.

Satikšanās kļuva retākas, un es pavadīju vairāk laika ar savu draudzeni. Brīvdienās mēs pat braucām pie viņas vai maniem vecākiem un apmeklējām tur esošo klubu.

Satikšanās kādu laiku turpinājās, un mēs atkal un atkal satikāmies.

Kāds viņam bija pateicis, ka man ir jauns draugs, un kopš tā laika mēs redzējāmies tikai nejauši. Nekad nebija iespējas ar viņu aprunāties personīgi — vienmēr apkārt bija citi cilvēki.

Tad es devos uz citu tikšanās vietu, uz citu tālruna numuru. Un, protams, es tur satiku viņu. Kad es viņu ieraudzīju, viss, ko es varēju iedomāties, bija: "Ak, tas esi tu atkal!" Es patiesībā biju mazliet aizvainota, jo viņš mani praktiski ignorēja. Man

nebija ne jausmas, ka viņš domā, ka man ir jauns draugs. Viņš bija iegrimis sarunā ar citu jaunu sievieti.

Nu, laikam es tomēr biju mazliet greizsirdīga.

Es tikai nesen uzzināju, ka viņš to bija pamanījis — kopš mūsu pēdējās tikšanās.

Mēs ar viņu — mēs vairs reti satikāties; Bija pagājis diezgan ilgs laiks – vismaz divi vai trīs gadi –, kad pusdienu pārtraukumā, iepērkoties, nejauši satikāties.

Tas bija dīvaini – mēs būtībā tikai sarunājāmies, apmainoties ar informāciju par to, kur katrs strādā un dzīvo.

Bet man šķiet, ka es mazliet stostījos. Es nezinu. Es biju neticami priecīga viņu atkal redzēt. Tā kā mums bija tikai īsa pusdienu pauze un abi iepirkāmies, mēs diezgan ātri šķīrāmies –

neapmainoties ar telefona numuriem. Viņš tobrīd dzīvoja citā pilsētas daļā; un es jau biju pārcēlusies uz laukiem, lai būtu kopā ar jaunu draugu. Un es visu laiku strādāju pilsētā.

Kaut kā tikšanās mani neatstāja mierā. Es par to domāju atkal un atkal. Es visu laiku redzēju viņa seju – smaidošu man. Tā mani vienkārši nelaida vaļā – tā bija kā magnēts. Kas tas bija?

Pieņemu, ka tas bija apmēram gadu vēlāk, kad nodomāju, ka vēlos viņu atkal redzēt, lai gan joprojām biju tajās citās attiecībās.

Bet mani kaut kā vilka viņu atkal redzēt. Lai redzētu, vai starp tām ir kas vairāk. Es biju ziņkārīga un visu laiku iztēlojos viņa smaidošo seju. Cik priecīgs viņš bija mani atkal redzēt. Hmm, es tiešām gribēju noskaidrot, vai starp mums kaut kas ir – vai ir kas vairāk nekā tikai draudzība.

Bet kā man to darīt? Es nevarēju īsti pateikt savam pašreizējam draugam: "Es tikai ieiešu apciemot vecu draugu..."

Bet es tomēr izmantoju izdevību un vienu nedēļas nogali aizbraucu (45 minūšu brauciens) pie viņa mājās – kad mana drauga nebija mājās.

Es iegāju viņa dzīvoklī, un viņš man to izrādīja. "Jauks dzīvoklis," es teicu. Un tad – man noteikti bija jāzina – kā viņš reagēs?

Es viņu noskūpstīju uz lūpām. Bet viņa acīs es redzēju tikai bailes. Viņš gan jautāja, vai vēlos palikt, bet es nespēju saprast bailes viņa acīs, un vienlaikus es baidījos – ka mani jau bija pieķēruši mājās, ka cilvēki jau varētu mani ilgoties un ka man radīsies nepatīkšanas, ja es vēl ilgāk būšu prom. Turklāt atgriezās tā sajūta: vai viņš tiešām var būt godīgs? Vai es vispār biju viņam pietiekami laba, pietiekami sievišķīga un pietiekami pievilcīga? Mani pārņēma tā pati sajūta, kas man bija toreiz.

Tāpēc es ātri atvadījos. Es atgriezos savā automašīnā un braucu mājās.

Es sev teicu: "Nē, es domāju, ka tur tomēr nekā nav, un tas arī viss."

Vēlāk, pēc dažām dienām vai nedēļām – tagad precīzi neatceros – es viņam uzrakstīju vēstuli. Vispirms es uzrakstīju uz tās savu atgriešanas adresi, tad izsvītroju. Es to nosūtīju. Tas arī viss.

Apmēram divus gadus vēlāk es apprecējos ar savu toreizējo draugu – bet es īsti nevarēju viņu dabūt ārā no galvas. Es visu laiku par to domāju un sapņoju par to, kas būtu noticis, ja es būtu palikusi. Nu, laikam nekad neuzzināšu – vai vismaz tā es domāju.

Nu, toreiz es ar savu puisī biju kopā tikai septiņus gadus (ieskaitot mūsu kāzas). Tad viņš mani krāpa. Es pārcēlos prom. Mēs izšķīrāmies.

Tad es mēģināju viņu (manu patīkamo telefona balsi) atkal atrast. Bet man nebija aktuāla tālruņa numura — un viņš tur vairs pat nedzīvoja. Nu — bet es atradu viņa vecāku tālruņa numuru telefongrāmatā.

Es brīdi par to padomāju — tad es to izdarīju. Es piezvanīju uz viņa vecāku māju.

Viņa māte atbildēja uz telefona zvanu. Es pajautāju, kur viņš atrodas un vai viņa varētu man iedot viņa tālruņa numuru. Bet viņa teica: "Viņš tagad ir ar ļoti greizsirdīgu draudzeni." Un man nevajadzētu mēģināt ar viņu sazināties. Es neieguvu viņa tālruņa numuru šī iemesla dēļ.

Es tagad precīzi neatceros, bet man šķiet, ka atstāju savu tālruņa numuru, lai viņš varētu ar mani sazināties.

Nu, cik žēl. Es gribētu ar viņu parunāt par toreizējiem laikiem un to, kā es par viņu domāju.

Es tikai gribēju zināt, kā viņam klājas un vai viņš jūtas tāpat kā es.

Diemžēl mani meklējumi pēc viņa bija neveiksmīgi.

Internets?! — Jā, ja tāda lieta toreiz pastāvētu, es varbūt viņu būtu atradusi.

... Diemžēl es viņu nejauši nesatiku, un es nezināju, kur viņš tagad strādā, jo uzņēmums, kurā viņš agrāk strādāja, vairs nepastāvēja.

Tātad tas arī viss! "Nu, viņam vajadzētu būt laimīgam," es sev teicu.

Tad, apmēram divus gadus vēlāk, es satiku jaunu puisi. Pēc apmēram gada mēs pārcēlāmies kopā, apprecējāmies un palikām kopā apmēram desmit gadus.